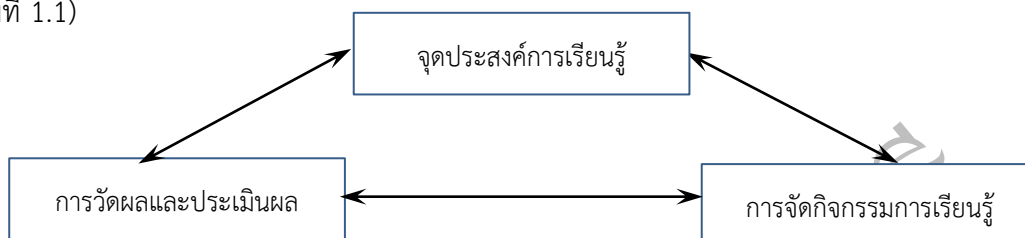

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย

การจัดการเรียนรู้ มีองค์ประกอบสำหรับ คือ การกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และการประเมินผลการเรียนรู้การเรียนรู้ (Tyler อ้างถึงใน ชวลิต ชูกำแพง, 2550: 17) (ดังภาพที่ 1.1)

ภาพ 1.1 องค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้

ซึ่งจากภาพ 1.1 จะเห็นได้ว่าการประเมินผลเป็นองค์ประกอบหนึ่งของการจัดการเรียนรู้ และเป็นองค์ประกอบที่สำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าองค์ประกอบอื่น ทั้งนี้เพราะผลของการประเมินจะทำให้ได้ข้อมูลที่ส่งบ่งชี้คุณภาพของผู้เรียนว่าตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ และมีคุณภาพอยู่ในระดับที่เหมาะสมหรือไม่

โดยทั่วไปแล้วการประเมินมีจุดมุ่งหมายสำคัญ คือ เพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียน เพื่อตรวจสอบความรู้พื้นฐาน เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน เพื่อวินิจฉัยข้อบกพร่อง เพื่อตัดสินผลการเรียน เพื่อจัดตำแหน่งหรือจัดประเภทของผู้เรียน เพื่อเปรียบเทียบระดับพัฒนาการ เพื่อพยากรณ์หรือทำนาย และ เพื่อประเมินค่าว่าผู้เรียนมีคุณลักษณะที่เหมาะสมหรือไม่ (พิชิต ฤทธิจรรยา, 2557: 90-92)

จากจุดมุ่งหมายของการประเมินดังกล่าว จะเห็นได้ว่าการประเมินนั้นจึงมีประโยชน์ต่อทั้งตัวผู้เรียน และครูผู้สอน กล่าวคือ จะทำให้เกิดการพัฒนาตนเองของผู้เรียนในแนวทางที่เหมาะสมยิ่งขึ้น ทำให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนเพิ่มขึ้นเพื่อจะรักษามาตรฐานการเรียนรู้ และทำให้ผลการเรียนดีขึ้น กับทั้งการประเมินจะทำให้ผู้เรียนได้เพิ่มพูนความรู้ให้เพิ่มขึ้น สำหรับประโยชน์ต่อครูผู้สอนนั้น การประเมินจะทำให้ผู้สอนสามารถวิเคราะห์ระดับการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคน สามารถพิจารณาความเหมาะสมของเทคนิควิธีสอน และคุณภาพของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (พิชิต ฤทธิจรรยา: 23-24: 2557)

จุดมุ่งหมายของการประเมินจะทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการเรียนรู้ให้สูงขึ้นได้แก่การประเมินผลที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อการสร้างแรงจูงใจในการเรียน การประเมินเพื่อตรวจสอบความรู้พื้นฐาน การประเมินเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน และการประเมินเพื่อวินิจฉัยข้อบกพร่อง แต่ในทางปฏิบัติจริงจะพบว่าการจัดการศึกษาจะเน้นใช้การประเมินผลเพื่อจุดมุ่งหมายในการตัดสินผลการเรียน เพื่อจัดตำแหน่งหรือจัดประเภท เพื่อเปรียบเทียบระดับพัฒนาการ เพื่อประเมินค่า และ เพื่อการพยากรณ์ ซึ่งการประเมินผลตามวัตถุประสงค์ดังกล่าว ไม่สนับสนุนให้มีกระบวนการต่อเนื่องจากการประเมินเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพสูงขึ้นทั้งในด้านความรู้ ความสามารถ คุณลักษณะ เพราะเป็นการประเมินหลังการจัดการเรียนรู้เสร็จสิ้นแล้ว

รูปแบบการประเมินที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมการพัฒนาคุณภาพของผู้เรียน จึงเป็นรูปแบบที่น่าสนใจยิ่งสำหรับนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน ซึ่งการประเมินตามรูปแบบนี้จะเป็นการใช้กระบวนการประเมินระหว่างกระบวนการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้ได้รับทราบผลการเรียน และดำเนินการ

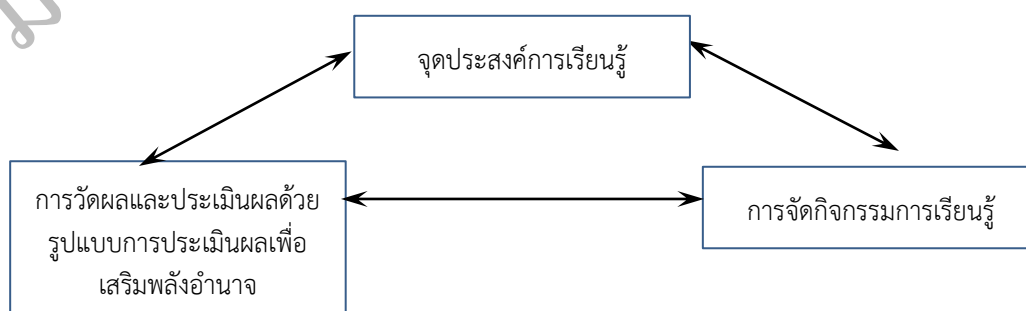
พัฒนาความรู้ความสามารถของตนเองให้สูงขึ้นตามเกณฑ์ที่ต้องการ อันจะนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนรู้ คือมีผลการเรียนตามเกณฑ์ที่ต้องการ

การประเมินเพื่อเสริมพลังอำนาจ (Empower Evaluation: EE) เป็นรูปแบบหนึ่งของการประเมินผลที่มีความมุ่งหมายเพื่อให้เกิดการพัฒนาความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ หรือ การดำเนินการใด โดยการยกระดับความสามารถ (capability) ของผู้มีส่วนได้เสียโดยการวางแผน การนำแผนไปใช้ และการประเมินผลจากการดำเนินการ โดยจุดเน้นของการประเมินเพื่อเสริมพลังอำนาจ คือ ผลการปฏิบัติงานต้องมีการปรับปรุงพัฒนาให้สูงขึ้น การประเมินเพื่อเสริมพลังอำนาจจึงเป็นรูปแบบการประเมินที่ถูกลำมาใช้อย่างแพร่หลายไม่น้อยกว่า 16 ประเทศทั่วโลก โดยนำมาใช้งานหลากหลายประเภท รวมถึงงานทางการศึกษา ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ของนักเรียน (Fetterman, Kaftarin, and Wandersman, 2015: 10-11)

เนื่องด้วยการประเมินเพื่อเสริมพลังอำนาจ เป็นรูปแบบการประเมินที่เน้นการนำผลการประเมินมาใช้เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เกิดศักยภาพที่สูงขึ้น และพัฒนาผลงานให้มีคุณภาพสูงขึ้น การใช้รูปแบบการประเมินเพื่อเสริมพลังอำนาจจึงเหมาะสมกับนำมาใช้กับการปฏิบัติงานที่ทำให้เกิดขึ้นของผลงานให้มีคุณภาพถึงเกณฑ์ที่ต้องการ โดยมีการประเมินผลงานของชิ้นงาน จากนั้นจึงพิจารณาจุดเด่นจุดด้อยของชิ้นงาน แล้วตั้งเป้าหมายของคุณภาพงานที่ต้องพัฒนาให้ได้ โดยก่อนการพัฒนางานต้องมีการเสริมองค์ความรู้ให้แก่ผู้ปฏิบัติงาน เพื่อนำความรู้ไปใช้ในการพัฒนางาน การประเมินตามรูปแบบนี้จึงมีใช้เพียงแต่ช่วยทำให้การดำเนินงานจัดทำชิ้นงานมีคุณภาพสูงขึ้น แต่ยังไม่ช่วยพัฒนาให้ผู้ปฏิบัติงานมีความรู้เพิ่มขึ้นด้วย

รายวิชาวิจัยทางการศึกษา ตามหลักสูตรระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี เป็นรายวิชาในลักษณะที่มีภาคปฏิบัติ ซึ่งนักศึกษาต้องจัดทำงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน เป็นชิ้นงานตามข้อกำหนดในคำอธิบายรายวิชา ซึ่งในการจัดทำงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนนั้น นักศึกษาจำเป็นต้องมีองค์ความรู้เกี่ยวกับวิธีดำเนินการจัดทำ และสามารถดำเนินการจัดทำงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนเป็นชิ้นงานนำเสนอต่ออาจารย์ผู้สอนได้ โดยก่อนที่จะได้ชิ้นงานที่เสร็จสมบูรณ์ก่อนนำเสนอต่ออาจารย์ นักศึกษาต้องปรับปรุงพัฒนาชิ้นงาน ที่ต้องศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมเพื่อการพัฒนาชิ้นงานผลการจัดทำงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนให้มีคุณภาพสูงขึ้นด้วย

การดำเนินงานที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า หากได้พัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาคปฏิบัติโดยนำรูปแบบกระบวนการประเมินเพื่อเสริมพลังอำนาจมาใช้เป็นองค์ประกอบหนึ่งของการจัดการเรียนรู้ ตามกรอบแนวคิดในภาพ 1.2 ก็จะเป็นประโยชน์ยิ่งต่อการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนในด้านความสามารถใน

ภาพ 1.2 องค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้ที่ใช้การประเมินเพื่อเสริมพลังอำนาจ

การปฏิบัติและด้านองค์ความรู้ เพราะจะเป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ใช้การประเมินเพื่อตรวจสอบคุณภาพของผู้เรียนทั้งด้านความสามารถและความรู้ จากนั้นจะมีการเพิ่มเติมเสริมศักยภาพในองค์ความรู้

และเทคนิควิธีการปฏิบัติ เพื่อให้เกิดการพัฒนางานให้งานมีคุณภาพสูงขึ้นอันจะส่งผลต่อคุณภาพผู้เรียนที่สูงขึ้นด้วย

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประเมินแบบเสริมพลังอำนาจ ยังไม่พบว่าม้งานวิจัยทั้งในประเทศ และต่างประเทศที่มีการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ใช้การประเมินเพื่อเสริมพลังอำนาจในการเรียนรู้ ตัวอย่างเช่น งานวิจัยของ John & et. al (2006) เป็นงานวิจัยเกี่ยวกับการประเมินเสริมพลังอำนาจในการแนะนำโปรแกรมโภชนาการสุขภาพประชาชน งานวิจัยของ Smith (2008) เป็นงานวิจัยเกี่ยวกับการถอดบทเรียน: การพัฒนาวิชาชีพสำหรับการเสริมพลังอำนาจครูและการปรับปรุงแก้ไขชั้นเรียน โดยการใช้พหุกรณีศึกษาถอดบทเรียนจากครูที่เป็นแกนนำในการเรียนรู้ในประเทศญี่ปุ่น งานวิจัยของ Iriarte (2009) เป็นงานวิจัยเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชนเกี่ยวกับการบกร่างทางการเรียนรู้ในผลกระทบและกระบวนการประเมินเสริมพลังอำนาจ งานวิจัยของ สมพงษ์ ปันพูน (2548: ง) เป็นงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของพัฒนาแบบตรวจสอบรายการประเมินแบบเสริมพลังอำนาจเพื่อพัฒนาทักษะการประเมินของครูและนักเรียน งานวิจัยของ ธีญญรัศม์ จอกสถิตย์ (2553: ง) เป็นการดำเนินงานวิจัยเกี่ยวกับโมเดลการพัฒนาการปฏิบัติงานครู: การประยุกต์ใช้แนวคิดการประเมินครูที่เน้นการปฏิบัติงานเป็นฐานและการประเมินแบบเสริมพลังอำนาจ งานวิจัยของ กฤติยา วงศ์ก้อม (2547: ง) เป็นงานวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการพัฒนาครูด้านการประเมินการเรียนรู้ตามแนวคิดการประเมินแบบเสริมพลังอำนาจที่สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 งานวิจัยของ มณีรัตน์ โนนห้าว (2557: 132-136) เป็นงานวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการประเมินเสริมพลังอำนาจเพื่อสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการศึกษาของครูประจำการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปราจีนบุรี เขต 2 งานวิจัยของ สาธิตตา สกฤตตันกุลชัย (2553: ง) เป็นงานวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการประเมินการเรียนการสอนแบบสตูดิโอทางสถาปัตยกรรมโดยใช้การประเมินแบบเสริมพลัง นอกจากนี้ในงานวิจัย พบว่า ผู้ที่ผ่านกระบวนการประเมินเพื่อเสริมพลังอำนาจมีระดับคุณภาพสูงขึ้น กล่าวคือ สมพงษ์ ปันพูน (2548: ง) พบว่า ครูและนักเรียนที่เข้าร่วมโครงการวิจัยเพื่อพัฒนาแบบตรวจสอบรายการประเมินเพื่อเสริมพลังอำนาจเพื่อพัฒนาทักษะการประเมินมีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับการประเมินและทักษะการประเมินเพิ่มขึ้น และนักเรียนมีทักษะการประเมินเพิ่มขึ้นเช่นกัน และงานวิจัยของมณีรัตน์ โนนห้าว (2557: 132-136) พบว่า ครูกลุ่มตัวอย่างทดลองใช้รูปแบบการประเมินเพื่อเสริมพลังอำนาจ มีสมรรถนะด้านการวัดผลและการประเมินผลสูงขึ้นกว่าก่อนการอบรม

ผู้วิจัยจึงเห็นควรนำหลักการแนวคิด ขององค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้ และกระบวนการของการประเมินเพื่อเสริมพลังอำนาจ ตามแนวคิดของ Fetterman, Kaftarian, and Wandersman (2015: 30-34) และของ Chinman & et al (2004) มาพัฒนาเป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ใช้การประเมินเพื่อเสริมพลังอำนาจ เพื่อใช้พัฒนาคุณภาพผู้เรียนมีคุณภาพสูงขึ้นทั้งด้านสมรรถนะ และความรู้ โดยเรียกชื่อว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ใช้การประเมินเพื่อเสริมพลังอำนาจ (Instructional Model that Using Empowerment Evaluation: IMEE)

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 เพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ใช้การประเมินเพื่อเสริมพลังอำนาจ (Instructional Model that using Empowerment Evaluation: IMEE) สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี

2.2 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง งานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี ระหว่างกลุ่มที่ใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ใช้การประเมินเพื่อเสริมพลังอำนาจ (Instructional Model that using Empowerment Evaluation:

IMEE) ในการจัดการเรียนรู้ และกลุ่มที่ไม่ใช้การประเมินเพื่อเสริมพลังอำนาจ (Instructional Model that not using Empowerment Evaluation: Non-IMEE)

2.3 เพื่อเปรียบเทียบคุณภาพของวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี ระหว่างกลุ่มที่ใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ใช้การประเมินเพื่อเสริมพลังอำนาจ (Instructional Model that using Empowerment Evaluation: IMEE) และกลุ่มที่ไม่ใช้การประเมินเพื่อเสริมพลังอำนาจ (Non-IMEE)

สมมุติฐานวิจัย

รูปแบบการประเมินเพื่อเสริมพลังอำนาจ เป็นรูปแบบที่ส่งเสริมให้บุคคลมีศักยภาพสูงขึ้นทั้งด้านความรู้ และ ความสามารถซึ่งจะทำให้คุณภาพของงานสูงขึ้น (Fetterman, Kaftarian, and Wandersman, 2015: 30-34 และ Chinman & et al, 2004) กับทั้งงานวิจัยของ สมพงษ์ ปันหุ่น (2548: ง) พบว่า ครูที่เข้าร่วมโครงการวิจัยเพื่อพัฒนาแบบตรวจสอบรายการประเมินเพื่อเสริมพลังอำนาจ มีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับการประเมินและทักษะการประเมินเพิ่มขึ้น และนักเรียนที่เข้าร่วมโครงการก็มีทักษะการประเมินเพิ่มขึ้นเช่นกัน และงานวิจัยของมณีนรัตน์ โนนทวารอ (2557: 132-136) พบว่า ครูกลุ่มตัวอย่างทดลองใช้รูปแบบการประเมินเพื่อเสริมพลังอำนาจ มีสมรรถนะด้านการวัดผลและการประเมินผล สูงขึ้นกว่าก่อนการอบรม ผู้วิจัยจึงกำหนดทิศทางของสมมุติฐานแบบฐานเดียว ดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ใช้การประเมินเพื่อเสริมพลังอำนาจ (IMEE) สูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้ใช้การประเมินเพื่อเสริมพลังอำนาจในการเรียนรู้ (Non-IMEE) ในการจัดการเรียนรู้
2. คุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษากลุ่มที่ใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ใช้การประเมินเพื่อเสริมพลังอำนาจ (IMEE) สูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้ใช้การประเมินเพื่อเสริมพลังอำนาจในการเรียนรู้ (Non-IMEE) ในการจัดการเรียนรู้

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรของการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาวิจัยทางการศึกษา ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 19 ห้องเรียน รวม 719 คน

2. ขอบเขตด้านตัวแปรในการวิจัย

2.1 ตัวแปรต้น คือ การจัดการเรียนรู้ ซึ่งมี 2 รูปแบบคือ รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ใช้การประเมินเพื่อเสริมพลังอำนาจ (IMEE) และ รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ไม่ใช้การประเมินเพื่อเสริมพลังอำนาจ (Non-IMEE)

2.2 ตัวแปรตาม มี 2 ตัว ได้แก่

2.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง งานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน

2.2.2 คุณภาพของงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน

3. ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย คือเนื้อหา เรื่อง งานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน ซึ่งอยู่ในรายวิชาวิจัยทางการศึกษา ตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี ซึ่งมีขอบข่ายของเนื้อหาสาระที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. การกำหนดแผนการเพื่อดำเนินการวิจัย (P=Planning)
2. การปฏิบัติการเพื่อพัฒนากลุ่มเป้าหมาย (A=Action)
3. การสังเกตผลจากการพัฒนากลุ่มเป้าหมาย (O=Observation)
4. การสะท้อนความคิดจากดำเนินการวิจัย (R=Reflection)

4. ขอบเขตด้านระยะเวลา

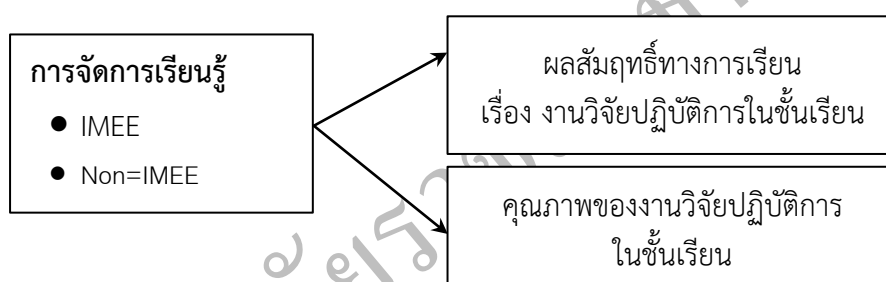
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 มกราคม – เมษายน 2560

5. ขอบเขตด้านพื้นที่วิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี

กรอบแนวคิดการวิจัย

งานวิจัยเรื่องนี้ต้องการศึกษาว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง งานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน และคุณภาพของงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษาที่ใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ใช้การประเมินเพื่อเสริมพลังอำนาจ (IMEE) สูงกว่ากลุ่มที่ไม่ใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ใช้การประเมินเพื่อเสริมพลังอำนาจ (Non-IMEE) หรือไม่ จึงกำหนดกรอบแนวคิดการวิจัยได้ดังภาพ

ภาพ 1.3 กรอบแนวคิดในการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

การประเมินผลเพื่อเสริมพลังอำนาจ (Empowerment Evaluation for Learning: EEL) หมายถึง การพัฒนาให้เกิดความสามารถในการประเมินผลงาน การใช้ผลจากการประเมินในการกำหนดจุดตัดจุดต่อของงาน กำหนดเป้าหมายของงานเพื่อให้เกิดความสำเร็จของสูงขึ้น โดยการยกระดับความรู้ความสามารถของผู้ที่เกี่ยวข้องในงาน การวางแผน นำแผนไปใช้พัฒนางาน

รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ใช้การประเมินเพื่อเสริมพลังอำนาจ (Instructional Model that using Empowerment Evaluation: IMEE) หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้การประเมินเพื่อเสริมพลังอำนาจ เพื่อให้ นักศึกษามีความสามารถประเมินผลงาน วิเคราะห์จุดตัดจุดต่อของงาน กำหนดเป้าหมายของงานที่ต้องพัฒนาปรับปรุง เพิ่มเติมเสริมความรู้สำหรับการพัฒนาปรับปรุงชิ้นงาน ซึ่งประกอบด้วย 9 ขั้นตอน คือ กระตุ้นให้เห็นความสำคัญของงาน ให้ความรู้เพื่อปฏิบัติงาน มอบหมายงาน ให้ความรู้ในการประเมินงาน ประเมินผลงาน กำหนดจุดตัดจุดต่อและลำดับความสำคัญของงาน กำหนดเป้าหมายความสมบูรณ์ของงาน พัฒนา เพิ่มเติมความรู้เพื่อพัฒนางาน และ พัฒนาปรับปรุงงาน

รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ไม่ใช้การประเมินเพื่อเสริมพลังอำนาจในการเรียนรู้ หมายถึง (Instructional Model that not using Empowerment Evaluation: Non-IMEE) หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้การประเมินเพื่อกำหนดคุณภาพชิ้นงาน โดยไม่มีขั้นตอนการพัฒนาให้นักศึกษามีความสามารถประเมินผลงาน วิเคราะห์จุดตัดจุดต่อของงาน เพิ่มเติมเสริมความรู้สำหรับการพัฒนาปรับปรุงชิ้นงาน โดย Non-IMEE ประกอบด้วย 6 ขั้นตอน ได้แก่ กระตุ้นให้เห็นความสำคัญของ

งาน ให้ความรู้เพื่อปฏิบัติงาน มอบหมายงาน ประเมินผลงาน กำหนดเป้าหมายความสมบูรณ์ของงาน และ พัฒนาปรับปรุงงาน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลการเรียนรู้ในเรื่อง งานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน ใน 4 ด้าน ได้แก่ ได้แก่ ด้านการกำหนดแผนการเพื่อดำเนินการวิจัย (P=Planning) ด้านการปฏิบัติการเพื่อพัฒนากลุ่มเป้าหมาย (A=Action) ด้านการสังเกตผลจากการพัฒนากลุ่มเป้าหมาย (O=Observation) และ ด้านการสะท้อนความคิดจากดำเนินการวิจัย (R=Reflection)

คุณภาพของวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน หมายถึง ระดับคุณภาพของผลการจัดงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนใน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการกำหนดแผนการเพื่อดำเนินการวิจัย (P=Planning) ด้านการปฏิบัติการเพื่อพัฒนากลุ่มเป้าหมาย (A=Action) ด้านการสังเกตผลจากการพัฒนากลุ่มเป้าหมาย (O=Observation) และ ด้านการสะท้อนความคิดจากดำเนินการวิจัย (R=Reflection)

นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาวิจัยทางการศึกษา ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559

ประโยชน์ที่จะได้รับ

1. ได้ต้นแบบสำหรับเป็นรูปแบบการจัดการเรียนที่พัฒนาทั้งทางด้านความรู้ และ สมรรถนะในการปฏิบัติงาน
2. ได้นวัตกรรมการจัดการเรียนรู้ของมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี